YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (neljäs jaosto)
25 päivänä maaliskuuta 1998 *

Asiassa C-174/97 P,

Fédération française des sociétés d'assurances (FFSA), Ranskan oikeuden mukaan perustettu yhdistys, kotipaikka Pariisi,

Union des sociétés étrangères d'assurances (USEA), Ranskan oikeuden mukaan perustettu yhdistys, kotipaikka Pariisi,

Groupe des assurances mutuelles agricoles (Groupama), Ranskan oikeuden mukaan perustettu yhdistys, kotipaikka Noisy-le-Grand (Ranska),

Fédération nationale des syndicats d'agents généraux d'assurances (FNSAGA), Ranskan oikeuden mukaan perustettu yhdistys, kotipaikka Pariisi,

Fédération française des courtiers d'assurances et de réassurances (FCA), Ranskan oikeuden mukaan perustettu yhdistys, kotipaikka Pariisi,

Bureau international des producteurs d'assurances et de réassurances (BIPAR), Ranskan oikeuden mukaan perustettu yhdistys, kotipaikka Pariisi,

edustajinaan asianajajat Xavier de Roux ja Dominique Voillemot, Pariisi, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Jacques Loesch, 11 rue Goethe,

valittajina,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

jossa valittajat vaativat muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (laajennettu kolmas jaosto) asiassa T-106/95, FFSA ym. vastaan komissio, 27.2.1997 antaman tuomion (Kok. 1997, s. II-229) kumoamista,

vastapuolena sekä muina osapuolina:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja Gérard Rozet, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

jota tukevat

Ranskan tasavalta, asiamiehinään ulkoasiainministeriön oikeudellisen osaston jaostopäällikkö Kareen Rispal-Bellanger ja samalta osastolta tehtävään määrätty virkamies Jean-Marc Belorgey, prosessiosoite Luxemburgissa Ranskan suurlähetystö, 8 B boulevard Joseph II,

ja

La Poste (Ranskan postilaitos), ranskalainen julkisoikeudellinen oikeushenkilö, kotipaikka Boulogne-Billancourt (Ranska), edustajanaan asianajaja Hervé Lehman, Pariisi, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Aloyse May, 31 Grand-rue,

väliintulijoina,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja H. Ragnemalm sekä tuomarit P. J. G. Kapteyn (esittelevä tuomari) ja J. L. Murray,

julkisasiamies: A. Saggio,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Fédération française des sociétés d'assurances (FFSA), Union des sociétés étrangères d'assurances (USEA), Groupe des assurances mutuelles agricoles (Groupama), Fédération nationale des syndicats d'agents généraux d'assurances (FNSAGA), Fédération française des courtiers d'assurances et de réassurances (FCA) ja Bureau international des producteurs d'assurances et de réassurances (BIPAR) ovat yhteisöjen tuomioistuimeen 5.5.1997 toimittamallaan valituksella hakeneet muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-106/95, FFSA ym. vastaan komissio, 27.2.1997 antamaan tuomioon (Kok. 1997, s. II-229; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi niiden nostaman kanteen, jossa ne olivat vaatineet kumoamaan 8.2.1995 tehdyn ja niille 21.2.1995 päivätyllä kirjeellä tiedoksiannetun EY:n perustamissopimuksen 93 artiklan soveltamismenettelyssä tehdyn komission päätöksen (Valtiontuki NN 135/92, Ranskan postilaitoksen kaupalliset toiminnot, julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* 7.10.1995, EYVL 1995, C 262, s. 11; jäljempänä riidanalainen päätös).

2 Valituksenalaisesta tuomiosta ilmenee, että Bureau international des producteurs d'assurances et de réassurances (BIPAR), Fédération nationale des syndicats d'agents généraux d'assurances (FNSAGA) ja Fédération française des courtiers d'assurances et de réassurances (FCA) jättivät 12.12.1990 komissioon valituksen,

joka koski sitä tukea, joka postilaitokselle valittajien mukaan oli myönnetty posti- ja telelaitoksen julkisten palvelujen järjestämisestä 2.7.1990 annetulla lailla nro 90-568 (loi n° 90-568, du 2 juillet 1990, relative à l'organisation du service public de la poste et des télécommunications; jäljempänä vuoden 1990 laki), joka on julkaistu 8.7.1990 Ranskan tasavallan virallisessa lehdessä (JORF) (valituksenalaisen tuomion 4 ja 7 kohta).

3 Postilaitoksesta tuli tämän lain 1 §:n perusteella 1.1.1991 lukien julkisoikeudellinen oikeushenkilö, joka kuului posti- ja teleministeriön valvontaan.

4 Tämän lain 2 §:n mukaan postilaitoksen tehtäviin kuuluu muun muassa mahdollisuus tarjota "palveluita, jotka liittyvät varojen maksu- ja siirtovälineisiin, sijoitus- ja säästötuotteisiin, omaisuuden hallintaan, asuntosäästölainoihin ja kaikenlaisiin vakuutustuotteisiin". Lain 7 §:ssä säädetään, että postilaitoksella "on sekä Ranskassa että ulkomailla oikeus harjoittaa kaikkea sellaista toimintaa, joka suoraan tai välillisesti liittyy sen toimialaan. Tässä tarkoituksessa ja sen toimintaehdoissa määriteltyjen edellytysten rajoissa postilaitos voi perustaa tytäryhtiöitä ja olla osakkaana sellaisissa yhtiöissä, konserneissa tai yhteisöissä, jotka toimivat postilaitoksen toimintaan liittyvillä tai sitä täydentävillä aloilla". Lopuksi lain 21 §:ssä säädetään erityisesti, että "postilaitoksen veroperusteita [paikallisverotuksessa] alennetaan 85 prosentilla, koska sillä on velvollisuus hoitaa palveluja koko maan alueella ja osallistua valtakunnansuunnitteluun" (5 kohta).

5 Valittajat FFSA, Groupama ja USEA vaativat 26.12.1994 päivätyssä kirjeessään EY:n perustamissopimuksen 175 artiklan perusteella, että komissio "määrittelee lopullisesti kantansa siihen, miten se aikoo menetellä [valittajien] valituksessa esitettyjen seuraavien kahden kohdan suhteen:

— —

— 92 artiklan rikkominen eli postilaitoksen paikallisverotuksessa saamat veronalennukset" (12 kohta).

6 Komissio ilmoitti 21.2.1995 päivätyllä kirjeellä Ranskan hallitukselle, että se oli riidanalaisella päätöksellä päättänyt olla pitämättä postilaitoksen vuoden 1990 lain 21 §:n perusteella saamaa verotusetua, joka vuonna 1994 oli 1,196 miljardia Ranskan frangia (FRF), EY:n perustamissopimuksen 92 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuna valtiontukena (13 kohta).

7 Komissio lähetti 21.2.1995 päivätyllä kirjeellä FFSA:lle, Groupamalle ja USEA:lle tiedottamistarkoituksessa jäljennöksen riidanalaisesta päätöksestä (15 kohta).

8 Valittajat nostivat 24.4.1995 kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

9 Kanteen perustana olevat tosiseikat on esitetty täsmällisemmin valituksenalaisen tuomion 1—24 kohdassa, johon tältä osin viitataan.

Valituksenalainen tuomio

10 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi kanteen valituksenalaisella tuomiollaan.

11 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tutkinut kantajien ensimmäistä ja toista kanneperustetta, jotka perustuivat puolustautumisoikeuksien loukkaamiseen ja siihen, että riidanalaisessa päätöksessä ei ollut noudatettu perusteluvelvollisuutta (valituksenalaisen tuomion 49 ja 61 kohta).

12 Kolmannessa kanneperusteessaan kantajat väittivät, että komissio oli tehnyt arviointivirheen, koska se ei postilaitokselle kuuluvista julkisista palveluista aiheutuvia lisäkustannuksia arvioidessaan ollut käyttänyt asianmukaista arviointimenetelmää.

13 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tältä osin seuraavaa:

"97. Aluksi on muistutettava, että kantajat eivät kiistä, että postilaitokselle aiheutuu lisäkustannuksia sen tehtäväksi annettujen julkisten palvelujen tarjoamisvelvollisuudesta. Kantajat tyytyvät päinvastoin vain väittämään, että komissio on virheellisiä laskentatapoja käyttäen selvästi yliarvioinut postilaitoksen lisäkustannukset.

98. Jotta nyt esillä olevan kanneperusteen yhteydessä esitettyjen väitteiden oikeellisuus voitaisiin tutkia, on todettava, että 90 artiklan 3 kohdan määräyksistä ja tämän artiklan määräysten yleisestä rakenteesta ilmenee, että se toimivalta, joka komissiolla on sen valvoessa jäsenvaltioita, jotka ovat rikkoneet perustamissopimuksen määräyksiä, erityisesti kilpailusääntöjä, edellyttää välttämättä, että tällä toimielimellä on tietynlaajuinen harkintavalta.

99. Erityisesti silloin kun on kysymys siitä, noudattavatko jäsenvaltiot kilpailusääntöjä, tämä harkintavalta on vieläkin laajempi, kun komission on 90 artiklan 2 kohdan mukaisesti tätä valtaa käyttäessään otettava huomioon kyseisten yritysten erityistehtäviin liittyvät vaatimukset ja kun jäsenvaltioiden viranomaisilla itsellään voi joissakin tapauksissa olla yhtä laaja harkintavalta, kun ne sääntelevät tietynlaisia asioita, kuten — tässä tapauksessa — postialalla annettavien julkisten palvelujen järjestämistä (asia T-32/93, Ladbroke Racing v. komissio, tuomio 27.10.1994, Kok. 1994, s. II-1015, 37 kohta).

100. Koska nyt esillä olevassa asiassa on arvioitava monitahoisia taloudellisia tosiseikkoja, julkisten palvelujen hoitamisesta aiheutuvia lisäkustannuksia koskeva harkintavalta on sitäkin laajempi, koska tätä harkintavaltaa voidaan verrata komissiolle perustamissopimuksen 92 artiklan 3 kohdan perusteella kuuluvaan harkintavaltaan (asia C-301/87, Ranska v. komissio, tuomio 14.2.1990, Kok. 1990, s. I-307, 49 kohta; asia C-142/87, Belgia v. komissio, tuomio 21.3.1990, Kok. 1990, s. I-959, 56 kohta ja C-303/88, Italia v. komissio, tuomio 21.3.1991, Kok. 1991, s. I-1433, 34 kohta).

101. Oikeuskäytännöstä käy lisäksi ilmi, että yhteisöjen tuomioistuinten on kumoamiskannetta käsitellessään ainoastaan tarkistettava, onko riidanalainen päätös lainvastainen jollakin perustamissopimuksen 173 artiklasta ilmenevällä perusteella, eivätkä ne voi korvata omalla tosiseikkoja koskevalla arvioinnillaan päätöksentekijän arviointia varsinkaan taloudellisista seikoista (asia C-225/91, Matra v. komissio, tuomio 15.6.1993, Kok. 1993, s. I-3203, 23 kohta). Tästä seuraa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on valvoessaan komission nyt esillä olevassa asiassa tekemää arviota ainoastaan tarkistettava tosiseikkojen aineellinen oikeellisuus ja se, ettei harkintavaltaa ole käytetty ilmeisen väärin.

102. Asiakirjoista käy tältä osin ilmi, että komissio on postilaitoksen julkisista palveluvelvoitteista aiheutuvia lisäkustannuksia laskiessaan tehnyt monitahoisen taloudellisen analyysin, joka perustui sekä itsensä postilaitoksen että ulkopuolisten konsulttien laatimiin kahteen tutkimukseen."

14 Esiteltyään näiden tutkimusten sisällön ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi seuraavaa:

"106. —— nojautuessaan tällaiseen tosiseikkoja koskevaan analyysiin komissio on oikeudellisesti riittävällä tavalla osoittanut postilaitokselle aiheutuneen vähintään 1,32 miljardin FRF:n suuruiset lisäkustannukset. Mainitut lisäkustannukset, jotka johtuvat ensisijaisesti kannattamattomien postitoimipaikkojen ylläpidosta maaseudulla, ovat yhteydessä perustamissopimuksen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviin palveluihin, jotka postilaitoksella

on velvollisuus tuottaa, eli velvollisuuteen hoitaa palveluja koko maan alueella ja osallistua valtakunnansuunnitteluun. Komissio on käyttämällä edellä esitettyjä laskentatapoja verrannut tosiasiallisesti maaseudulla sijaitsevista kannattamattomista toimipaikoista aiheutuneita kustannuksia Ranskan postitoimipaikkojen keskimääräisiin kustannuksiin.

107. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että niillä kantajien esittämillä väitteillä, joiden mukaan laskentatavat olisivat virheellisiä, ei kyetä horjuttamaan komission tekemiä arviointeja.

— —

112. Lisäksi on syytä todeta, että kantajat eivät ole osoittaneet, että lisäkustannukset olisi voitu laskea muun tarkemman laskentatavan mukaan tapahtuma-aikana saatavilla olleiden tietojen perusteella.

113. Koska kantajat ovat vain yleisesti kiistäneet komission arviot esittämättä sellaisia seikkoja, joilla nämä arviot voitaisiin asettaa kyseenalaisiksi, on siis edellä esitetyt seikat huomioon ottaen todettava, että kantajat eivät ole osoittaneet, että komissio olisi julkisista palveluista aiheutuneita lisäkustannuksia arvioidessaan perustanut päätöksensä aineellisesti vääriin tosiseikkoihin tai että se olisi ylittänyt sille tässä asiassa kuuluvan harkintavallan.

114. Ei ole kiistetty, että postilaitoksen vuoden 1990 lain 21 pykälän perusteella saama verotusetu, eli paikallisverotuksen veroperusteen alentaminen 85 prosentilla, on vuonna 1994 ollut määrältään 1,196 miljardia FRF. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo tästä syystä, että komissio on perustellusti katsonut, että mainittu verotusetu ei määrältään ylittänyt julkisista palveluista aiheutuneita

lisäkustannuksia siinäkään tapauksessa, että perusteena käytettiin vähimmäisarviota, jonka mukaan lisäkustannukset ovat 1,32 miljardia FRF (ks. edellä 106 kohta).

115. Sen vaatimuksen osalta, jonka mukaan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on työjärjestyksen 66 ja 70 artiklan perusteella määrättävä asiantuntijalausunnon hankkimisesta, jotta voitaisiin määrittää, oliko komission käyttämä laskentatapa ja sen tekemät arvioinnit asianmukaisia, on pakko todeta, että kantajat eivät ole esittäneet sellaisia seikkoja, joiden perusteella voitaisiin olettaa, että komissio olisi voinut tehdä ilmeisiä arviointivirheitä määrittäessään kyseisiä lisäkustannuksia. Näissä olosuhteissa ei ole aihetta määrätä asiantuntijalausunnon hankkimista, koska kantajalla on näyttövelvollisuus, silloin kun se kiistää sen taloudellisia seikkoja koskevan arvioinnin oikeellisuuden, jonka komissio on tehnyt harkintavaltansa perusteella."

15 Neljännessä kanneperusteessaan kantajat väittivät komission rikkoneen perustamissopimuksen 92 artiklaa ja 90 artiklan 2 kohtaa. Tämä peruste jakautui kahteen osaan. Ensimmäiseksi kantajat väittivät, että viimeksi mainitun määräyksen perusteella ei ollut mahdollista olla soveltamatta perustamissopimuksen 92 artiklassa olevaa kieltoa riidanalaiseen verotusetuun ja toiseksi, että komissio oli rikkonut perustamissopimuksen 92 artiklaa, koska se oli laiminlyönyt sen vaikutuksen arvioinnin, joka riidanalaisella verotusedulla oli kilpailuun (117 kohta).

16 Sen kantajien esittämän edellytyksen osalta, jonka mukaan tuen oli liityttävä julkisiin palveluihin kuuluviin toimintoihin eikä sillä missään tapauksessa saatu hyödyttää postilaitoksen kaupallisia toimintoja, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin esitti kantajien väitteet ja niiden perustelut lyhyesti seuraavasti:

"134. —— kantajat väittävät, että komissio ei päätöstä tehdessään ollut voinut vakuuttua siitä, ettei postilaitoksen kaupallisia toimintoja ollut subventoitu ristiin. Kantajat väittävät tältä osin, että komission käyttämä vertaileva menetelmä, jonka mukaan tutkittiin, ylittikö postilaitoksen saama verotusetu määrältään julkisista

palveluista aiheutuvat lisäkustannukset, on kiistettävissä perusteidensa osalta. Tässä perustelussa on kaksi oleellista näkökantaa.

135. Koska postilaitoksella ei ole sisäistä laskentaa, on mahdotonta komission tavoin väittää, että kyseisellä verotusedulla katetaan vain julkisista palveluista aiheutuvia lisäkustannuksia. Verotusetu hyödyttää postilaitos [-nimistä yritystä] eli kaikkia sen toimintoja ja näin ollen kilpailusääntöjen vastaisesti myös niitä toimintoja, joita sillä on vakuutusalalla. Kantajat korostavat tässä suhteessa, että samat toimipaikat ja sama henkilökunta hoitivat sekä yleishyödyllisiä että kaupallisia palveluja. Lisäksi oikeuskäytännöstä käy kantajien mukaan ilmi, että tuki, jolla pyritään sellaisten lisäkustannusten kattamiseen, joita postilaitoksen kaltaiselle yritykselle aiheutuu julkisista palveluista, auttaa postilaitosta vapauttamaan muita voimavaroja kaupallisia toimintojansa varten tai ainakin kehittämään näitä toimintoja pienemmin kustannuksin (em. asia Italia v. komissio, [tuomio] 21.2.1991, 14 kohta).

136. Tämän näkökannan mukaisesti kantajat toteavat, että riidanalainen tuki ei kohdistu vain julkisiin palvelutoimintoihin, kuten yhteisön oikeudessa edellytetään, sillä vuoden 1990 lain 21 pykälän mukaan postilaitoksen veroperusteen alentamiseen 85 prosentilla sisältyvät kaikki sen kustannukset ja liikevaihto, mukaan lukien kaupallisista toiminnoista saatava osa.

137. Toisaalta komission vertailemia tietoja ei todellisuudessa voida verrata toisiinsa, sillä maaseutupostitoimipaikkojen säilyttäminen ei ollut sidoksissa kannattavuusnäkökohtiin, vaan tarpeeseen säilyttää maaseudulla aluesuunnitteluun liittyen 'perushallinto'. Tästä syystä julkisista palveluista aiheutunut kustannus riippuu ainoastaan poliittisista päätöksistä ja on vain sen kustannuksen suuruinen, jonka yhteiskunta haluaa siihen uhrata."

17 Neljännen kanneperusteen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi seuraavaa:

"163. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on tutkittava nyt esillä oleva kanneperuste ottaen huomioon ne kantajien esittämät väitteet, jotka koskevat ensinnäkin sen komission esittämän toteamuksen oikeellisuutta, jonka mukaan postilaitokselle myönnetty riidanalainen verotusetu ei perustamissopimuksen 90 artiklan 2 kohdan perusteella ole perustamissopimuksen 92 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu valtion tuki siltä osin, kuin sen määrä on pienempi kuin julkisista palveluista aiheutuneet lisäkustannukset, ja toiseksi sitä, onko tuki tarpeen postilaitokselle uskottujen erityistehtävien hoitamiseksi, sekä kolmanneksi sitä, voiko komissio perustellusti katsoa sen tosiseikan nojalla, että verotusetu on pienempi kuin julkisista palveluista aiheutuvat lisäkustannukset, ettei ollut syytä todeta, että valtion varoja olisi siirretty postilaitoksen kaupallisiin toimintoihin.

164. Perustamissopimuksen 92 artiklan 1 kohdan mukaan 'jollei tässä sopimuksessa toisin määrätä, jäsenvaltion myöntämä taikka valtion varoista muodossa tai toisessa myönnetty tuki, joka vääristää tai uhkaa vääristää kilpailua suosimalla jotakin yritystä tai tuotannonalaa, ei sovellu yhteismarkkinoille, siltä osin kuin se vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan'.

165. Perustamissopimuksen 90 artiklasta käy ilmi, että perustamissopimuksen 92 artikla koskee kaikkia, niin yksityisiä kuin julkisiakin yrityksiä ja kaikkia näiden yritysten tuotannonaloja, ja että ainoa poikkeus tästä tehdään 90 artiklan 2 kohdassa (—— asia [78/76] Steinike & Weinlig [tuomio 22.3.1977, Kok. 1977, s. 595] 18 kohta). Komissiolle perustamissopimuksen 93 artiklan perusteella kuuluva valta harkita tuen soveltuvuutta ulottuu näin myös niihin valtion tukiin, jotka on myönnetty erityisesti sellaisille perustamissopimuksen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuille yrityksille, joiden tehtäväksi jäsenvaltiot ovat antaneet yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvien palvelujen tuottamisen (—— asia [C-387/92] Banco Exterior de España [tuomio 15.3.1994, Kok. 1994 s. I-877] 17 kohta). Lisäksi on syytä muistuttaa, että kilpailusääntöjä sovelletaan myös postialalla (yhdistetyt asiat C-48/90 ja C-66/90, Alankomaat ym. v. komissio, tuomio 12.2.1992, Kok. 1992, s. I-565, ja —— asia [C-320/91] Corbeau [tuomio 19.5.1993, Kok. 1993, s. I-2533]).

166. Kuten jo edellä 114 kohdassa todettiin, ei ole kiistetty, että postilaitoksen verotusetu oli 1,196 miljardia FRF vuonna 1994.

167. Tämä verotusetu on periaatteessa 92 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu valtion tuki, koska sillä asetetaan postilaitos edullisempaan taloudelliseen asemaan kuin muut verovelvolliset, joiden joukkoon kuuluvat myös kantajien edustamat yhtiöt, vaikkei sillä siirretäkään valtion varoja (em. asia Banco Exterior de España, tuomion 14 kohta).

168. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perustamissopimuksen 92 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun tuen käsitteellä tarkoitetaan sellaisia viranomaisten myöntämiä etuja, jotka eri tavoin keventävät niitä kustannuksia, jotka tavallisesti rasittavat yrityksen taloutta (asia C-241/94, Ranska v. komissio, tuomio 26.9.1996, Kok. 1996, s. I-4551, 34 kohta; asia C-39/94, SFEI ym., tuomio 11.7.1996, Kok. 1996, s. I-3547, 58 kohta ja em. asia Banco Exterior de España, tuomion 13 kohta).

169. Jos tuki on luonteeltaan sellainen, että sillä vaikutetaan jäsenvaltioiden väliseen kauppaan ja vääristetään kilpailua, se on yhteismarkkinoille soveltumaton, ellei perustamissopimuksessa olevista poikkeusmääräyksistä muuta johdu (em. asia Banco Exterior de España, tuomion 15 kohta).

170. Perustamissopimuksen 90 artiklan 2 kohdassa määrätään tällaisesta poikkeuksesta niiden tukien osalta, jotka on maksettu yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviä palveluja tuottaville yrityksille (ks. edellä 66—72 kohta).

171. Perustamissopimuksen 90 artiklan 2 kohdan mukaan nimittäin 'yrityksiin, jotka tuottavat yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviä palveluja, sekä fiskaalisiin monopoleihin sovelletaan tämän sopimuksen määräyksiä ja varsinkin kilpailusääntöjä siltä osin kuin ne eivät oikeudellisesti tai tosiasiallisesti estä yrityksiä hoitamasta niille uskottuja erityistehtäviä.'

172. Tästä sanamuodosta, erityisesti kohdasta 'siltä osin kuin ne [tässä tapauksessa perustamissopimuksen 92 artikla] eivät —— estä yrityksiä hoitamasta —— erityistehtäviä', seuraa, että 92 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan kuuluvaa valtion toimenpidettä voidaan pitää yhteismarkkinoille soveltuvana silloin, kun samalla voidaan vedota 90 artiklan 2 kohtaan (em. asia Banco Exterior de España, tuomion 14 ja 15 kohta ja samansuuntaisesti julkisasiamies Lenzin asiassa antama ratkaisuehdotus, Kok. 1994, s. I-879, 66 kohta). Vaikka kysymyksessä olisikin 92 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu valtion tuki, kilpailusääntöjen vaikutus voi kuitenkin tässä tapauksessa olla rajoitettu (asia 66/86, Ahmed Saeed Flugreisen ym., tuomio 11.4.1989, Kok. 1989, s. 803, 56 kohta) siten, että voidaan katsoa, ettei uuden tuen käyttöönottamista koskevaa kieltoa, joka perustuu 92 artiklan ja 93 artiklan 2 ja 3 kohdan soveltamiseen samanaikaisesti, sovelleta.

173. Koska perustamissopimuksen 90 artiklan 2 kohdassa oleva määräys on poikkeus, sitä on syytä tulkita suppeasti. Jotta perustamissopimuksen määräysten soveltamisesta voitaisiin poiketa tämän poikkeusmääräyksen nojalla, pelkästään se ei riitä, että julkinen valta on antanut kyseiselle yritykselle tehtäväksi tuottaa yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviä palveluja, vaan lisäksi vaaditaan, että perustamissopimuksen määräysten — nyt esillä olevassa asiassa 92 artiklan — soveltamisella estetään tälle yritykselle annetun erityistehtävän hoitaminen ja ettei yhteisön etuun vaikuteta (asia C-179/90, Merci convenzionali porto di Genova, tuomio 10.12.1991, Kok. 1991, s. I-5889, 26 kohta).

174. Jotta voitaisiin tutkia kysymys siitä, onko yhteisön oikeuden vastaista se, että jäsenvaltio myöntää valtion tukea korvatakseen niitä lisäkustannuksia, jotka yritykselle aiheutuvat perustamissopimuksen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvien palvelujen tuottamisesta, kun lisäkus-

tannukset johtuvat yritykselle annetun erityistehtävän hoitamisesta, on palautettava mieleen oikeuskäytäntö, joka koskee perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan sekä 90 artiklan 2 kohdan samanaikaista soveltamista.

175. Tässä suhteessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa, että yhteisöjen tuomioistuin on asiassa C-393/92, Almelo ym., 27.4.1994 antamassaan tuomiossa (Kok. 1994, s. I-1477, 46 kohta) myöntänyt, että toisten taloudellisten toimijoiden kilpailuvapautta voidaan rajoittaa 90 artiklan 2 kohdan perusteella tarvittavilta osin, jotta yritys, jonka tehtäväksi on annettu yleishyödyllisiä tehtäviä, voi hoitaa ne. Yhteisöjen tuomioistuin on tässä suhteessa erityisesti katsonut, että 'on otettava huomioon ne taloudelliset olosuhteet, joissa yritys toimii, muun muassa sille aiheutuvat kustannukset ja se lainsäädäntö, erityisesti ympäristöasioissa, jota sen toiminnassaan on noudatettava' (49 kohta). Yhteisöjen tuomioistuin päätteli tuolloin esillä olleessa asiassa tästä, että yksinostolausekkeen soveltaminen saattoi jäädä 85 ja 86 artiklassa määrättyjen kieltojen ulkopuolelle siltä osin, kuin tähän lausekkeeseen sisältynyt kilpailunrajoitus oli tarpeen kyseiselle yritykselle sen hoitaessa yleishyödyllistä tehtäväänsä.

176. Samaan tapaan yhteisöjen tuomioistuin on katsonut edellä mainitussa asiassa Corbeau antamassaan tuomiossa, että postin keräilyä, kuljetusta ja jakelua koskevan kilpailua rajoittavan yksinoikeuden myöntäminen Belgian postilaitokselle voitiin perustella siltä osin, kuin nämä rajoitukset olivat tarpeen tälle yritykselle uskotun erityistehtävän hoitamiseksi.

177. Tässä viimeksi mainitussa asiassa yhteisöjen tuomioistuin tutki, oliko kilpailusäännöistä tarpeen poiketa, jotta yksinoikeuden haltija olisi voinut toimia taloudellisesti hyväksyttävissä olosuhteissa. Tätä tutkiessaan yhteisöjen tuomioistuin totesi, että 'liikkeelle on lähdettävä oletuksesta, että velvollisuus —— huolehtia palveluista taloudellisesti tasapainoisissa olosuhteissa edellyttää, että kannattavilla aloilla voidaan tukea niitä aloja, jotka eivät ole kannattavia' (17 kohta). Yhteisöjen

tuomioistuimen mukaan tämä on mahdollista vain, jos hyväksytään se, että tiettyjen taloudellisesti kannattavilla aloilla toimivien yrittäjien kilpailumahdollisuuksia rajoitetaan (17 ja 18 kohta).

178. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että tätä 85 ja 86 artiklan soveltamista koskevaa oikeuskäytäntöä voidaan mutatis mutandis soveltaa valtion tukeen, ja tästä seuraa, että valtion tuen myöntämiseen ei perustamissopimuksen 90 artiklan 2 kohdan perusteella voida soveltaa mainitun perustamissopimuksen 92 artiklassa määrättyä kieltoa edellyttäen, että kyseisellä tuella pyritään vain sellaisten lisäkustannusten korvaamiseen, joita yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviä palveluja tuottavalle yritykselle aiheutuu tämän erityistehtävän hoitamisesta, ja että tuen myöntäminen mainitulle yritykselle on tarpeen, jotta se voi huolehtia julkisesta palveluvelvollisuudestaan taloudellisesti tasapainoisissa olosuhteissa (em. asia Corbeau, tuomion 17—19 kohta). Tuen tarpeellisuutta harkittaessa on arvioitava kokonaisuudessaan ne taloudelliset olosuhteet, joissa kyseinen yritys hoitaa sille uskottuja erityisalaan kuuluvia toimintoja ottamatta huomioon niitä mahdollisia etuja, joita se voi saada niiltä aloilta, jotka kuuluvat kilpailun piirin.

179. Tässä suhteessa asiakirjoista ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle esitetyistä seikoista käy ilmi, että vuoden 1990 lain antamista seuranneiden kolmen ensimmäisen vuoden keskiarvon mukaan postilaitos oli suurin piirtein taloudellisessa tasapainossa vasta verojen jälkeen, eli kun riidanalainen verohelpotus otettiin huomioon.

180. Näissä olosuhteissa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että vaikka postilaitoksen kaikki toiminnot sisältyvät näiden tilikausien tuloksiin, koska sellaista sisäistä laskentaa ei ole, jonka perusteella postilaitoksen eri toiminnot voitaisiin erottaa toisistaan, komissio ei ole ylittänyt harkintavaltaansa katsoessaan nyt esillä olevassa asiassa, että riidanalainen verotusetu ei ollut suurempi kuin on perusteltua postilaitokselle kuuluvien julkisten tehtävien hoitamisen turvaamiseksi; näihin tehtäviin kuuluu erityisesti velvollisuus ylläpitää postipalveluja maaseudulla, mistä aiheutuvien lisäkustannusten voidaan olettaa aiheuttavan vastaavansuuruisen tappion postilaitokselle. Sen seikan perusteella, että komissio hyväksyi valtion

tuen, joka on pienempi kuin mainitut lisäkustannukset, ei nyt esillä olevassa tapauksessa voida katsoa, että perustamissopimuksen 90 artiklan 2 kohtaa ei voida soveltaa, eikä sen perusteella tämän vuoksi voida katsoa, että perustamissopimuksen 92 artiklaa olisi rikottu.

181. Muutoin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo tältä osin, että kantajat eivät ole esittäneet seikkoja, jotka tukisivat heidän väitettään, jonka mukaan riidanalainen tuki ei ole tarpeen postilaitokselle kuuluvien julkisten palveluvelvoitteiden hoitamiseksi. Näin ollen riidanalaisen tuen tarpeellisuutta koskeva väite on hylättävä.

182. Asian käsittelyn tässä vaiheessa on syytä tutkia niitä kantajien esittämiä väitteitä, joiden mukaan komission käyttämä laskentatapa on epäasianmukainen. Kantajien mukaan on mahdotonta päätellä, että riidanalaisella verotusedulla ei yhteisön oikeuden vastaisesti hyödytettäisi postilaitoksen kaupallisia toimintoja, koska postilaitoksella ei ole sisäistä laskentaa.

183. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on tutkittava, onko vertailumenetelmä, jonka mukaan valtion tuen määrää (1,196 miljardia FRF) verrattiin postilaitokselle aiheutuneiden lisäkustannusten määrään (vähimmäisarvion mukaan 1,32 miljardia FRF, ks. edellä 105 ja 106 kohta), asianmukainen, jotta sen perusteella voidaan oikeudellisesti riittävällä tavalla vakuuttua siitä, että mainitulla tuella ei subventoida ristiin postilaitoksen kaupallisia toimintoja. Kuten komissio on perustellusti todennut riidanalaisessa päätöksessään, yhteisön oikeudessa edellytetään, ettei kyseisellä valtion tuella hyödytetä julkisen yrityksen kaupallisia toimintoja.

184. Tässä suhteessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa asiakirjoista ilmenevän, että postilaitoksen sisäisessä kirjanpidossa ei ollut erillisiä tilejä sen erityisalaan kuuluville ja siihen kuulumattomille palveluille. Tästä syystä julkisista

palveluista aiheutuneet lisäkustannukset laskettiin riidanalaisessa päätöksessä koko postitoiminnan perusteella (ks. edellä 105 kohta).

185. Ei voida kiistää sitä, että jos postilaitoksella tuona aikana olisi ollut tällainen sisäinen laskenta, komissio olisi voinut varmemmin perustein vakuuttua siitä, että ristisubventiota ei ollut olemassa.

186. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa ensinnäkin, että yhteisöjen lainsäätäjä ei ole tähän päivään mennessä antanut sellaista säännöstä, jolla säädettäisiin, että julkisia palvelutehtäviä hoitavilla yrityksillä, joilla on toimintaa myös kaupallisilla aloilla, on velvollisuus pitää sisäistä kirjanpitoa.

187. Toiseksi kilpailusääntöjen käytännön soveltaminen sellaisessa asiassa, josta nyt on kysymys, edellyttää välttämättömästi monitahoisten taloudellisten ja oikeudellisten arviointien tekemistä yhteisön kannalta katsoen (ks. esim. em. asia Italia v. komissio, tuomio 21.3.1991, 34 kohta). Tästä seuraa, että komissiolle on syytä antaa tietynlaajuinen harkintavalta silloin kun se valitsee sopivinta laskentatapaa vakuuttuakseen siitä, että kaupallisten toimintojen hyväksi ei ole ristisubventiota.

188. Vaikka onkin totta, että valtion tuen myöntäminen yritykselle voi aiheuttaa sen, että viimeksi mainittu vapauttaa muita voimavaroja muiden toimintojen hyväksi (em. asia Italia v. komissio, tuomio 21.3.1991), ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo kuitenkin, että silloin kun on kysymys perustamissopimuksen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulle yritykselle maksetusta tuesta, mahdollisuutta, että kysymyksessä olisi ristisubventio, ei ole olemassa siltä osin, kuin kyseisen tuen määrä on pienempi kuin mainitussa määräyksessä tarkoitetun erityistehtävän hoitamisesta aiheutuneet lisäkustannukset.

189. Lisäksi on syytä muistuttaa, että edellä 178 kohdassa on katsottu, että menettely, jossa jäsenvaltio myöntää tuen niiden lisäkustannusten korvaamiseksi, joita yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviä palveluja tuottavalle yritykselle aiheutuu tämän erityistehtävän hoitamisesta, ei ole yhteisön oikeuden vastaista edellyttäen, että tuen myöntäminen mainitulle yritykselle on tarpeen, jotta se voi huolehtia julkisista palveluvelvollisuuksistaan taloudellisesti tasapainoisissa olosuhteissa. Tästä seuraa, että vaikka perustamissopimuksen 90 artiklan 2 kohdan tehokas vaikutus (effet utile) vaarantuisi, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on katsottava, että komission nyt esillä olevassa asiassa käyttämä vertaileva menetelmä oli asianmukainen, jotta se voi perustellusti vakuuttua siitä, että valtion tuen myöntämisellä ei aiheuteta yhteisön oikeuden vastaista ristisubventiota.

190. Tässä suhteessa on korostettava, että kantajat eivät ole yrittäneet osoittaa, että kun sekä tuona aikana saatavilla olleet tiedot että yhteisön oikeuden tila otetaan huomioon, olisi ollut olemassa vaihtoehtoinen ja sopivampi menetelmä sen tarkistamiseksi, ettei postilaitokselle myönnetty verotusetu hyödytä kaupallisia toimintoja. Ne eivät myöskään ole esittäneet sellaisia seikkoja, jotka osoittaisivat komission ylittäneen harkintavaransa asiassa.

191. Sen kantajien esittämän väitteen osalta, joka koskee riidanalaisen veronalennuksen veroperustetta, on syytä todeta, että väite on merkityksetön, sillä kantajat eivät kiistä tämän verotusedun määrää.

192. Niiden kantajien esittämien perustelujen osalta, joiden mukaan julkisista palveluista aiheutuu vain sen verran kuluja, kuin yhteiskunta haluaa niihin uhrata, ja joiden mukaan vuoden 1982 lakia olisi kannattanut soveltaa, riittää, että edellä 108 kohdassa tehdyin tavoin huomautetaan, että komissiolla ei yhteisön asiaa koskevan lainsäädännön puuttuessa ole oikeutta päättää julkiselle yritykselle kuuluvien julkisten palvelutehtävien järjestämisestä ja laajuudesta eikä kansallisten toimivaltaisten viranomaisten tässä suhteessa tekemien poliittisten valintojen sopivuudesta, kuitenkin sillä varauksella, että kyseisen tuen myöntämisellä ei hyödytetä

kaupallisilla aloilla harjoitettuja toimintoja ja että maksettu tuki ei ole suurempi kuin on tarpeen kyseiselle yritykselle kuuluvien erityistehtävien hoitamisen turvaamiseksi.

193. Muutoin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että, päinvastoin kun kantajat väittävät, sen komission Ranskan hallitukselle osoittaman kehotuksen perusteella, jonka mukaan tämän on tulevaisuudessa parannettava postilaitoksen kirjanpitojärjestelmää, ei voida päätellä, että komissio olisi myöntänyt riidanalaista päätöstä tehdessään, että ristisubventio on olemassa. Vaikka postilaitoksen kirjanpitojärjestelmää voidaan tulevaisuudessa parantaa siten, että eri kustannukset saadaan tarkemmin kohdennettua, komissio on kuitenkin perustellusti tuolloin saatavilla olleita tietoja käyttäen katsonut, kuten edellä 183—189 kohdassa on todettu, että riidanalaisen verotusedun myöntäminen ei sisällä ristisubvention vaaraa."

Muutoksenhaku

18 Valittajat vaativat muutoksenhaussaan yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan valituksenalaisen tuomion ja riidanalaisen päätöksen sekä julistamaan perustamissopimuksen 92 artiklan 1 kohdan perusteella vuoden 1990 lain riidanalaiset säännökset yhteismarkkinoille soveltumattomiksi.

19 Valittajat vetoavat muutoksenhaussaan yhteen ainoaan valitusperusteeseen, joka jakautuu kolmeen osaan.

Yhteisöjen tuomioistuin arviointi asiasta

20 Yhteisöjen tuomioistuin voi työjärjestyksensä 119 artiklan perusteella milloin tahansa hylätä valituksen kokonaan tai osittain perustellulla määräyksellä, jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton.

21 Ennen valittajien valitusperusteen tutkimista on syytä muistuttaa, että yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan muutoksenhaku voi EY:n perustamissopimuksen 168 a artiklan ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan perustua ainoastaan oikeussääntöjen rikkomista koskeviin perusteisiin eikä siis tosiseikkojen arviointiin (ks. mm. asia C-283/90 P, Vidrányi v. komissio, tuomio 1.10.1991, Kok. 1991, s. I-4339, 12 kohta ja asia C-19/95 P, San Marco v. komissio, määräys 17.9.1996, Kok. 1996, s. I-4435, 39 ja 40 kohta).

Valitusperusteen ensimmäinen osa

22 Valitusperusteensa ensimmäisessä osassa valittajat arvostelevat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, ettei se ole katsonut, että komissio, postilaitos ja Ranskan hallitus eivät ole osoittaneet, että vuonna 1994 tukena myönnetty 1,196 miljardia FRF olisi hyödyttänyt ainoastaan yleiseen etuun liittyviä postilaitoksen palveluja.

23 Valittajat väittävät tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olleen väärässä katsoessaan, ettei tuella subventoitaisi ristiin postilaitoksen kaupallisia toimintoja. Tällä tuella, joka muodostui kokonaisliikevaihdon perusteella laskettujen paikallisten kiinteistöverojen ja elinkeinoverojen alentamisesta 85 prosentilla, vähennettiin postilaitoksen verorasitusta sekä yleiseen etuun liittyvien toimintojen että kaupallisten toimintojen osalta. Koska sisäinen laskenta, jonka perusteella postilaitoksen eri toimialat olisi voitu erottaa toisistaan, puuttui, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ei olisi pitänyt pysyttää komission päätöstä.

24 On syytä muistuttaa, että EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklassa ja yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdassa asetettua perusteluvelvollisuutta ei vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan täytä sellainen valitus, jossa pelkästään kerrataan tai toistetaan jo yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetyt eli myös tässä tuomioistuimessa jo nimenomaisesti hylättyihin seikkoihin perustuvat perusteet ja väitteet. Tällaisella valituksella vaaditaan itse asiassa todellisuudessa sitä, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostettu kanne yksinkertaisesti käsitellään uudelleen, mikä EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan mukaan ei kuulu viimeksi mainitun toimivaltaan (ks. mm. asia C-49/96 P, Progoulis v. komissio, määräys 12.12.1996, Kok. 1996, s. I-6803, 25 kohta ja asia C-59/96 P, Koelman v. komissio, määräys 16.9.1997, Kok. 1997, s. I-4809, 52 kohta).

25 Nyt esillä olevassa asiassa on todettava, että, kuten valituksenalaisen tuomion 134—136 kohdasta ilmenee, valittajat pelkästään kertaavat väitteitä, jotka ne olivat jo esittäneet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa yrittämättäkään osoittaa, että tämän arvioinneissa olisi oikeudellisia virheitä. Valitusperusteen ensimmäinen osa on siis hylättävä, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

Valitusperusteen toinen osa

26 Valitusperusteen toisessa osassa valittajat arvostelevat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on jättänyt noudattamatta yhteisöjen tuomioistuimen edellä mainitussa asiassa Corbeau antamassa tuomiossa noudattamaa perustamissopimuksen 90 artiklan 2 kohtaa koskevaa tulkintaa, koska se ei ole soveltanut tätä määräystä postilaitoksen kaupallisiin toimintoihin ja koska se on katsonut, että tuen myöntäminen postilaitokselle oli tarpeen, jotta se voi huolehtia julkisten palvelujen velvoitteistaan taloudellisesti tasapainoisissa olosuhteissa, ellei jopa kannattavasti.

27 Valittajat väittävät tältä osin, että nyt esillä olevassa asiassa ei lähtökohtaisesti ole kysymys siitä, korvataanko tuella kokonaan tai osittain ne lisäkustannukset, jotka aiheutuvat velvollisuudesta ylläpitää postitoimipaikkoja maaseudulla, vaan siinä on kysymys sen varmistamisesta, ettei tuella tueta tavanomaisia toimintoja ja ettei se tästä syystä ole kilpailunvastainen.

28 Tämä valitusperusteen osa jakautuu edelleen kolmeen osaan.

29 Ensinnäkin valittajat arvostelevat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on valituksenalaisen tuomion 176 ja 177 kohdassa jättänyt ottamatta huomioon asiassa Corbeau annetussa tuomiossa esillä olleen tilanteen ja nyt käsiteltävänä olevan tilanteen välisen eron, sillä valittajat eivät voi ollenkaan toimia postilaitokselle varatuilla markkinoilla.

30 Tältä osin on todettava, että valituksenalaisen tuomion 176 ja 177 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tuonut esiin ne asiassa Corbeau annetun tuomion kohdat, jotka ovat käsiteltävänä olevan asian kannalta merkityksellisiä, eivätkä valittajat ole arvostelleet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta tältä osin. Perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ja 90 artiklan 2 kohdan samanaikaiseen soveltamiseen liittyvän yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on esittänyt tiivistelmän tämän tuomion siitä osasta, jossa yhteisöjen tuomioistuin tutki sitä kysymystä, oliko kilpailun rajoittaminen tarpeen kyseiselle yritykselle uskotun erityistehtävän hoitamiseksi.

31 On katsottava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 174 kohdassa perustellusti katsonut, että viittaaminen yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön oli tarpeen, jotta voitiin ratkaista kysymys siitä, onko yhteisön oikeuden vastaista se, että jäsenvaltio myöntää valtiontukea korvatakseen ne lisäkustannukset, jotka yritykselle aiheutuvat perustamissopimuksen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen, yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvien palvelujen tuottamisesta, kun lisäkustannukset johtuvat yritykselle annetun erityistehtävän hoitamisesta.

32 Toiseksi valittajat katsovat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt ottamatta huomioon asiassa Corbeau annetun tuomion 19 kohdan, josta ilmenee, että perustamissopimuksen 90 artiklan 2 kohtaa ei sovelleta, "kun kyseessä ovat yleisiin tarkoituksiin liittyvistä palveluista erotettavissa olevat erityispalvelut, jotka johtuvat taloudellisten toimijoiden erityistarpeista ja jotka edellyttävät tiettyjä suorituksia, joita perinteinen postipalvelu ei tarjoa — — ". Valittajien mukaan postilaitoksen tarjoamat rahoitus- ja vakuutustuotteet ovat erityispalveluita, jotka täyttävät asiassa Corbeau annetussa tuomiossa vahvistetut kriteerit. Näitä palveluita ei voida siten rajata kilpailun ulkopuolelle, eikä niitä voida vapauttaa kilpailusta perustamissopimuksen 92 artiklan 1 kohdan perusteella.

33 Tältä osin on muistettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 178 kohdassa katsonut, että valtiontuen myöntämiseen ei perustamissopimuksen 90 artiklan 2 kohdan perusteella voida soveltaa perustamissopimuksen 92 artiklassa olevaa kieltoa edellyttäen, että kyseisellä tuella pyritään vain sellaisten lisäkustannusten korvaamiseen, joita yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviä palveluja tuottavalle yritykselle aiheutuu tämän erityistehtävän hoitamisesta, ja että tuen myöntäminen yritykselle on tarpeen, jotta se voi huolehtia julkisten palvelujen velvoitteistaan taloudellisesti tasapainoisissa olosuhteissa (em. asia Corbeau, tuomion 17—19 kohta). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 188 kohdassa katsonut, että silloin kun on kysymys perustamissopimuksen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulle yritykselle maksetusta tuesta, mahdollisuutta, että kysymyksessä olisi ristisubventio, ei ole olemassa siltä osin kuin kyseisen tuen määrä on pienempi kuin tässä määräyksessä tarkoitetun erityistehtävän hoitamisesta aiheutuneet lisäkustannukset.

34 Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on asettanut edellytyksen, jonka mukaan verotusetu ei voi olla suurempi kuin julkisen palvelun hoitamisesta aiheutuneet lisäkustannukset, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole jättänyt ottamatta huomioon perustamissopimuksen 90 artiklan 2 kohdassa asetettuja ehtoja, sellaisina kuin niitä on tulkittu asiassa Corbeau annetussa tuomiossa.

35 Kolmanneksi valittajat katsovat, että valituksenalaisen tuomion 178 kohta on periaatteessa virheellinen, ei pelkästään korvauksen osalta, jonka enimmäismäärän ne osoittivat viittaamalla asiassa Corbeau annettuun tuomioon, vaan myös siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vahvistaa tässä kohdassa, että tuen ansiosta yritys voi huolehtia julkisten palvelujen velvoitteistaan taloudellisesti tasapainoisissa oloissa. Valittajien mukaan veronkevennys ei ole se tekijä, joka mahdollistaa, että postilaitos voi harjoittaa julkisiin palveluihin liittyviä velvoitteitaan taloudellisesti tasapainossa, tai jopa kannattavasti, vaan tämän toiminnan mahdollistavat niistä kaupallisista toiminnoista, joita tämä verokevennys hyödyttää, perusteettomasti kerätyt voitot.

36 Siltä osin kuin tämä väite koskee postilaitokselle julkisista palveluista aiheutuneiden lisäkustannusten arviointia sen määrittelemiseksi, onko ne voitu korvata kyseisen tuen myöntämisellä, väitteessä viitataan asian tosiseikkoihin sellaisina kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ne todennut.

37 Valituksenalaisen tuomion 114 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korosti, että asiassa ei ollut kiistetty, että postilaitoksen vuoden 1990 lain 21 §:n perusteella saama verotusetu, eli paikallisverotuksen veroperusteen alentaminen 85 prosentilla, on vuonna 1994 ollut määrältään 1,196 miljardia FRF. Samassa kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi tästä syystä, että komissio oli perustellusti katsonut, että verotusetu ei määrältään ylittänyt julkisista palveluista aiheutuneita lisäkustannuksia siinäkään tapauksessa, että perusteena käytettiin vähimmäisarviota, jonka mukaan lisäkustannukset olivat 1,32 miljardia FRF.

38 Siltä osin kuin tämän saman väitteen mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut väärin perustein, että tuesta ei aiheutunut ristisubventiota postilaitoksen sellaisten toimintojen hyväksi, joilla se kilpailee muiden yritysten kanssa, tämä väite on sama kuin valitusperusteen ensimmäinen osa.

39 Näin ollen tämä väite on selvästi jätettävä tutkimatta.

40 Tämän johdosta valitusperusteen toinen osa on selvästi perusteeton, ja sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

Valitusperusteen kolmas osa

41 Valitusperusteen kolmannessa osassa valittajat kiistävät lisäkustannusten kokonaismäärästä tehdyn 34,7 prosentin suuruisen vähennyksen perusteltavuuden; vähennyksen määrä vastasi postilaitoksen kaupallisten toimintojen liikevaihdon suhteellista osuutta tilikaudella 1993 mukaan lukien vakuutusalaan liittyvät toiminnot, ja tähän vähennykseen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viittasi valituksenalaisen tuomion 110 kohdassa. Valittajien mukaan tämä luku on perätön.

42 Valittajat ainoastaan kiistävät — esittämättä muita väitteitä kuin ne, jotka hylättiin valituksenalaisen tuomion 112 ja 113 kohdassa — tosiseikkoja koskevat toteamukset, joiden osalta asiakirjoista, jotka on esitetty ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle, ei käy ilmi, että toteamukset olisivat aineellisesti virheellisiä.

43 Valitusperusteen tämän osan tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, minkä vuoksi se on hylättävä.

Vaatimus, joka koskee vuoden 1990 lain toteamista yhteismarkkinoille soveltumattomaksi

44 Valittajat vaativat, että yhteisöjen tuomioistuin toteaa vuoden 1990 lain kiistanalaiset säännökset yhteismarkkinoille soveltumattomiksi perustamissopimuksen 92 artiklan 1 kohdan nojalla.

45 Tältä osin on todettava, että tätä vaatimusta ei ole esitetty ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

46 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 113 artiklan 2 kohdan mukaan valituksessa ei voida muuttaa oikeudenkäynnin kohdetta siitä, mikä se oli ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

47 Tämä vaatimus on siten selvästi jätettävä tutkimatta.

48 Edellä esitetystä johtuu, että valitus on hylättävä, koska se on selvästi perusteeton ja koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

Oikeudenkäyntikulut

49 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn 118 artiklan nojalla, asianosainen joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska valittajat ovat hävinneet asian, valittajat velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) Valittajat velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 25 päivänä maaliskuuta 1998.

R. Grass — kirjaaja

H. Ragnemalm — neljännen jaoston puheenjohtaja